ds. J. de Bruin, preek over Zondag 12-2 van de Heidelbergse Catechismus, gehouden in de Jeruzalemkerk (Chr. Geref. Kerk) te Rotterdam-Kralingen op 4 juni 2023.

Votum en groet.

Zingen: Psalm 66:8:
Komt, luistert toe, gij Godgezinden,
Gij, die den HEER van harte vreest,
Hoort, wat mij God deed ondervinden,
Wat Hij gedaan heeft aan mijn geest.
'k Sloeg heilbegerig 't oog naar boven,
Ik riep den HEER ootmoedig aan;
Ik mocht met mond en hart Hem loven,
Hem, Die alleen mij bij kon staan.

Schriftlezing: Handelingen 11:19-26 en 1 Petrus 2:1-10:
Handelingen 11:19-26:
19 Degenen nu die verstrooid waren door de verdrukking die over Stéfanus geschied was, gingen het land door tot Fenícië toe en Cyprus en Antiochíë, tot niemand het Woord sprekende dan alleen tot de Joden.
20 En er waren enige Cyprische en Cyrenéïsche mannen uit hen, welke te Antiochíë gekomen zijnde, spraken tot de Grieksen, verkondigende den Heere Jezus.
21 En de hand des Heeren was met hen, en een groot getal geloofde en bekeerde zich tot den Heere.
22 En het gerucht van hen kwam tot de oren der gemeente die te Jeruzalem was; en zij zonden Bárnabas uit, dat hij het land doorging tot Antiochíë toe;
23 Dewelke daar gekomen zijnde, en de genade Gods ziende, werd verblijd, en vermaande hen allen dat zij met een voornemen des harten bij den Heere zouden blijven.
24 Want hij was een goed man, en vol des Heiligen Geestes en des geloofs. En er werd een grote schare den Heere toegevoegd.
25 En Bárnabas ging uit naar Tarsen om Saulus te zoeken; en als hij hem gevonden had, bracht hij hem te Antiochíë.
26 En het is geschied dat zij een geheel jaar tezamen vergaderden in de gemeente, en een grote schare leerden; en dat de discipelen eerst te Antiochíë Christenen genaamd werden.

1 Petrus 2:1-10:
1 Zo legt dan af alle kwaadheid en alle bedrog en geveinsdheid en nijdigheid en alle achterklappingen;
2 En als nieuwgeboren kinderkens, zijt zeer begerig naar de redelijke onvervalste melk, opdat gij door dezelve moogt opwassen;
3 Indien gij anders gesmaakt hebt dat de Heere goedertieren is.
4 Tot Welken komende als tot een levenden Steen, van de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en dierbaar.

5 Zo wordt gij ook zelven, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus.
6 Daarom is ook vervat in de Schrift: Zie, Ik leg in Sion een uitersten Hoeksteen, Die uitverkoren en dierbaar is; en: Die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden.
7 U dan, die gelooft, is Hij dierbaar; maar den ongehoorzamen wordt gezegd: De Steen Dien de bouwlieden verworpen hebben, Deze is geworden tot een Hoofd des hoeks, en een Steen des aanstoots, en een Rots der ergernis;
8 Dengenen namelijk die zich aan het Woord stoten, ongehoorzaam zijnde, waartoe zij ook gezet zijn.
9 Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht;
10 Gij die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds niet ontfermd waart, maar nu ontfermd zijt geworden.

Zingen: Psalm 133:2:
Die liefdegeur moet elk tot liefde nopen,
Als d' olie, die, van Arons hoofd gedropen,
Zijn baard en klederzoom doortrekt;
Z' is als de dauw, die Hermons kruin bedekt,
Die Sions top met vruchtbaar vocht besproeit,
En op zijn bergen nedervloeit.

Lezen: 12 Artikelen des geloofs.
1. Ik geloof in God den Vader, den Almachtige, Schepper des hemels en der aarde.
2. En in Jezus Christus, Zijn eniggeboren Zoon, onze Heere;
3. Die ontvangen is van den Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria;
4. Die geleden heeft onder Pontius Pilatus, is gekruisigd, gestorven en begraven, nedergedaald ter helle;
5. ten derden dagen wederom opgestaan van de doden;
6. opgevaren ten hemel, zittende ter rechterhand Gods des almachtige Vaders;
7. vanwaar Hij komen zal om te oordelen de levenden en de doden.
8. Ik geloof in de Heilige Geest.
9. Ik geloof een heilige, algemene, Christelijk Kerk, de gemeenschap der heiligen;
10. vergeving der zonden;
11. wederopstanding des vleses;
12. en een eeuwig leven.

Lezen: Heidelbergse Catechismus zondag 12 vraag en antwoord 32:
Vraag 32 Maar waarom wordt gij een Christen genaamd?
Antw. Omdat ik door het geloof een lidmaat van Christus en alzo Zijner zalving deelachtig ben; opdat ik Zijn Naam belijde, en mijzelven tot een levend dankoffer Hem offere, en met een vrije en goede consciëntie in dit leven tegen de zonde en den duivel strijde, en hiernamaals in eeuwigheid met Hem over alle schepselen regere.

Gebed.

Zingen: Psalm 116:1,7,9 en 10:
Vers 1:
God heb ik lief; want die getrouwe HEER
Hoort mijne stem, mijn smekingen, mijn klagen;
Hij neigt Zijn oor, 'k roep tot Hem, al mijn dagen;
Hij schenkt mij hulp, Hij redt mij keer op keer.
Vers 7:
Wat zal ik, met Gods gunsten overlaân,
Dien trouwen HEER voor Zijn genâ vergelden?
'k Zal bij den kelk des heils Zijn Naam vermelden,
En roepen Hem met blijd' erkent'nis aan.
Vers 9:
Och HEER, ik ben, o ja, ik ben Uw knecht,
Uw dienstmaagds zoon; Gij slaaktet mijne banden;
Dies doe ik U gewillig offeranden
Van lof en dank, U plechtig toegezegd.
Vers 10:
Ik zal Uw Naam met dankerkentenis
Verheffen, U al mijn geloften brengen;
'k Zal liefd' en lof voor U ten offer mengen,
In 't heiligdom, waar 't volk vergaderd is.

Na de preek zingen wij Psalm 60:7.

Preek:
Gemeente, toen de Heere Jezus Christus met Zijn discipelen in de delen van Caesarea Filippi was, heeft Hij die bekende vraag gesteld, die ik wel eens meer in de prediking genoemd heb: Als nu Jezus gekomen was in de delen van Cesaréa Filippi, vraagde Hij Zijn discipelen, zeggende: *Wie zeggen de mensen dat Ik, de Zoon des mensen, ben*? (Matth. 16:13b).

Vanmiddag ga ik die vraag een beetje veranderen om dicht bij ons hart te komen: Wie zeggen de mensen dat u bent? Wie zeggen de mensen dat jij bent? Nou, dat kan ik u wel vertellen. Ik weet hoe de wereld ons ziet. De wereld ziet ons als christenen. Want ja, wij gaan naar de kerk, wij hebben een Bijbel en lezen daaruit. Wij geloven in een Jezus Die aan het kruis gehangen heeft. Wij bidden voor ons eten en wij danken na ons eten. Wij proberen anders te leven dan de wereld.

Dat komt bijvoorbeeld op zondag openbaar. Ja, de wereld ziet ons als christen. Maar kunnen wij met het getuigenis van de wereld God ontmoeten? Ik ga de vraag nog op een andere manier stellen vanmiddag: Wie zegt u van uzelf dat u bent? Als u zomaar eens een gesprekje hebt met een collega, een student, of iemand uit de straat. En er komt een vraag over wie u nou eigenlijk bent, wie bent u in eigen oog? Nee, dan zegt u niet: ik ben een heiden. Dat zeg ik ook niet. Dan zeg je toch, als het op het geloof aankomt: ik ben een christen.

En als die persoon aan u zou vragen: maar waarom ben je dan een christen? Dan zegt u: Ja, ik hoor bij de kerk. Ik ben gedoopt en ik heb belijdenis gedaan. Ik ga trouw naar de kerk en ik lees elke dag in Gods Woord. Ik probeer Gods wet te houden. Ja, ik ben een christen. Zo zegt u van uzelf. Maar kunt u daarmee voor God verschijnen?

Ik ga tenslotte de vraag nog anders stellen: Wie bent u in Gods oog? Hoe ziet de Heere u en jou en mij? Dan komen we toch weer bij het zelfonderzoek, vanmiddag. Want de Heere heeft ooit tegen het volk Israël, het verbondsvolk dat Hij apart heeft gezet, dat Hij zo liefhad en waarmee Hij zoveel bemoeienissen heeft gehad, gezegd: '*Dit volk genaakt Mij met hun mond, en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij. Doch tevergeefs eren zij Mij, lerende leringen, die geboden van mensen zijn'* (Matth. 15:8). Dus met hun mond kunnen ze heel veel zeggen, maar hun hart is heel anders.

Kijk, als de Heere dat ook vanmiddag van u, jou en mij zou moeten zeggen, dan zijn wij geen ware christen. Dan zijn we slechts in naam christen. Sterker nog, dan vind ik in de Bijbel woorden, die er niet om liegen. Met alle godsdienst die we ook hebben en met alle voorrechten zegt de Heere: Als het niet uit je hart opkomt, dan ben je niet meer dan een geveinsde, een huichelaar, een schijnchristen. En weet u dat het liefde is als de Heere zo scherp tot je komt, als dat zo zou zijn? Want dan wil de Heere je ontmaskeren. Dan wil de Heere je daaraan ontdekken om je te laten weten: Bij Mij is het mogelijk om een ware christen te kunnen worden. Wat een wonder als je deze middag onder de prediking van het Woord, zo in alle stilte hier van binnen mag weten: Wat ik vanuit het Woord mag horen, waar een ware christen aan te herkennen is, daar ben ik toch geen vreemde van. En al kan ik misschien met alles nog niet meekomen, maar er zijn toch dingen die ik vanmiddag gehoord heb, die horen bij de kenmerken van een ware christen. Zodat je straks verwonderd naar huis mag gaan en mag weten: ik ben van Christus.

We zetten als thema boven de prediking: De Ware Christen.
Vier gedachten:

1. een ware christen is het eigendom van Christus,
2. een ware christen getuigt van Christus,
3. een ware christen is een dankoffer voor Christus,
4. en een ware christen is ook een strijder voor Christus.

1. Een ware christen is het eigendom van Christus.
De precieze oorsprong van de naam 'christen' is niet helemaal duidelijk. We komen dit woord maar drie keer in de Bijbel tegen. De eerste keer in Handelingen 11:26, wat we samen gelezen hebben. Daar waar in Antiochië velen tot bekering kwamen werd voor het eerst, zo staat er in de Bijbel, de naam christen gebruikt. Al was het in die dagen nog een scheldnaam. De tweede keer komen we het tegen in Handelingen 26:28, in de geschiedenis dat Paulus voor koning Agrippa staat en een rede houdt, waarop de koning op een gegeven moment zegt: *Gij beweegt mij bijna een Christen te worden.*

Blijkbaar was onder de heidenwereld die Naam dus bekend geraakt. Wie Christus volgde, was een christen. De derde keer vinden wij dit woord in de eerste zendbrief van Petrus, waar hij spreekt over het lijden als een christen. Blijkbaar was die Naam ook algemeen bekend binnen de christelijke gemeente. Letterlijk betekent het: volgeling van Christus te zijn. De vraag is wel: Hoe word je dat nu? Hoe wordt een zondaar een ware christen? Dat is toch ook uw vraag? Daarom zijn we hier vanmiddag weer, om daar voor jezelf een antwoord op te mogen krijgen. Dat zijn toch levensvragen, gemeente.

Het gedeelte dat we samen hebben gelezen in Handelingen 11, laat ons zo mooi zien hoe je een ware christen wordt. Want er wordt gesproken over een schare die Christus werd toegevoegd. Dat is een prachtig woord: toegevoegd. Dat wil zeggen, vanuit het Grieks: Er werden zondaren bij Christus geplaatst, heel dicht bij Christus geplaatst, ja, ze werden aan Christus verbonden. Kijk, en daar heb je nou precies de manier, de weg, de wijze waarop een mens, een zondaar, een ware christen wordt. Die mens wordt met Christus verbonden.

Daar begint de leerling in Zondag 12, vraag en antwoord 32, ook mee als hem gevraagd wordt: *'Maar waarom wordt gij een Christen genaamd?* Hij antwoordt: *Omdat ik door het geloof een lidmaat van Christus en alzo Zijn zalving deelachtig ben.'* Daar heb je eigenlijk een uitleg van wat het betekent om aan Christus toegevoegd te worden. Dan gebeuren er twee dingen: Je wordt een lidmaat van Christus, en de zalving van Christus wordt ook je deel.

Wat betekent dat dan? Eerst die eerste uitdrukking: Een lidmaat van Christus. Dat roept het beeld op van ons menselijk lichaam. Wij bestaan uit een hoofd en de rest van het lichaam. Alles in ons lichaam wordt aangestuurd vanuit ons hoofd. Dat beeld komen we regelmatig in de Bijbel tegen. Christus is het Hoofd, en Zijn kerk is het lichaam. En zoals er een onlosmakelijk verband is tussen mijn hoofd en de rest van mijn lichaam, hoe dat ook echt bij elkaar moet blijven, zo is er een onlosmakelijk verband, een binding, tussen Christus als het Hoofd, en Zijn kerk hier op aarde. Die geestelijke band wordt gelegd in de wedergeboorte, die wordt ervaren door het ware geloof.

En de weg waarin het allemaal gebeurt, hebben we al eerder overdacht in de Zondagen 2 tot en met 7. Door dat ware geloof, wat in het hart wordt gewerkt, wordt de gemeenschap met de Heere Jezus ervaren. Er komt dus een geestelijke band tussen Christus en de christen. Dan ben je een lidmaat van Christus. Dat blijft niet zonder gevolg, want dan kom ik bij die tweede uitdrukking. Dan ga je delen in de zalving van Christus. U weet het nog wel, gemeente, de Naam Christus, oftewel Messias, betekent Gezalfde. Christus is de Gezalfde des Heeren, om Koning te zijn, om Priester te zijn, om Profeet te zijn.

En wat gebeurt er nou als je door het geloof met deze grote Christus wordt verbonden? Dan word je Zijn zalving deelachtig. Dat wordt zo mooi geïllustreerd in de Psalm die we samen hebben gezongen, Psalm 133:1,2: *'Zie, hoe goed en hoe lieflijk is het, dat broeders ook tezamen wonen. Het is gelijk de kostelijke olie op het hoofd, nederdalende op den baard, den baard van Aäron, die nederdaalt tot op den zoom zijner klederen.'* Dus het hoofd wordt gezalfd, maar heel het lichaam van Aäron wordt ook gezalfd. Zo is het ook met Christus. Hij is gezalfd, en de christenen worden ook gezalfd.

Maar wat betekent dat dan? Die zalf is het beeld van de Heilige Geest. Want de Heilige Geest, Die woont in het hart van de Heere Jezus. En als je wederom geboren wordt, komt de Heilige Geest ook in jouw hart wonen. En het is de Geest, Die die band houdt tussen Christus en de christen. Die band is zó sterk, die zou je ook kunnen vergelijken – ik bedoel dat eerbiedig – met een soort toevoer, met een soort buis. En door die buis stromen de genaden uit de Heere Jezus zo in de zondaar. Daardoor word je Zijn zalving deelachtig. En dan ga je op de Heere Jezus lijken. Dan word je een kleine profeet, een kleine priester en een kleine koning onder die grote Profeet, Priester en Koning. Dat wordt met deze twee uitdrukkingen bedoeld.

Dan kom ik met een vraag aan u en ook aan mezelf: Zijn wij zo'n ware christen? Mag u weten door het ware geloof met Hem verbonden te zijn? Kunt u nou persoonlijk een antwoord geven, kun jij het, op de vraag: waarom word je nou een christen genoemd? Wat betekent dat nou? Hoe komt het nou openbaar in je leven? U voelt wel aan, gemeente, dat is een hartdoorzoekende vraag, een vraag waarmee wij tot verantwoording worden geroepen om te getuigen: waarom zijn we nou een christen? Zijn wij dat nou echt, zoals de Heere het bedoelt, zoals de Heere het openbaart in Zijn Woord? Kunnen wij door genade zeggen: Ik ben door het geloof een levend lidmaat van Christus en ik deel in Zijn zalving. Ik mag niet ontkennen dat ik de werkingen van de Heilige Geest in mijn leven heb?

Dat kan alleen als Christus eerst tot u gekomen is. Als Hij met Zijn Woord en met Zijn Geest je levend gemaakt heeft. Hoe weet je dat dan? De zekerheid ligt niet in de uitwendige voorrechten die wij hebben, en de zekerheid ligt ook niet alleen in de kenmerken van de wedergeboorte zonder meer. Maar de zekerheid dat je wederom geboren bent ligt hierin, dat je door het geloof met Christus verenigd mag zijn.

Kijk, en daarom is dit een hartdoorzoekende vraag. Want er zijn in deze wereld ook mensen die zelfverzekerde christenen zijn, maar dat is geen ware christen. Daarom zal het een zelfverzekerde christen op moeten jagen, moeten opschrikken en tot zelfonderzoek moeten brengen: Ben ik een ware christen? Wat er in mijn leven is, is dat nou uit God, of is dat uit mijzelf?

Tegelijkertijd zijn er ook mensen, ook in ons midden, dat weet ik, die durven dat niet met zekerheid te zeggen: Een levend lidmaat van Christus, door het geloof met de Heere Jezus verenigd, Zijn zalving deelachtig te zijn. O, wat een grote woorden, wat een grote zaken voor je gevoel, het staat zo ver weg. Zou dat wel mogelijk zijn? Dat zijn die mensen die zo van verre staan. Maar als ze ervan horen, is er op de bodem van hun hart wel een begeerte. Dat zou ik willen, daar strekt zich toch al mijn lust en liefde heen, om nou van Christus te mogen zijn, om een ware christen te mogen zijn.

Daarom wordt dit gepredikt om je te lokken, om je te trekken, om het gemis des te meer te laten voelen. Maar om je des te meer te doen vluchten tot Christus en niet te rusten, voordat je Hem tot je Deel hebt en nu iets mag kennen dat Hij je Profeet, Priester en Koning is. Om dan ook zo als een christen openbaar te mogen komen. Maar dan komt de vraag vanmiddag wel tot ons: Wat is dat nu in de praktijk van elke dag? Hoe komt een christen nou openbaar? Nou, dan gaan we eerst luisteren dat een christen openbaar komt als een profeet. Hij wordt een getuige van Christus.

2. Een ware christen getuigt van Christus.
Christus is door Zijn Vader aangesteld om de hoogste Profeet en Leraar te zijn, en door Zijn Geest is Hij daartoe bekwaam gemaakt. Nu zijn wij niet meer die profeten, die wij in het paradijs waren. Door onze zondeval zijn we dit heerlijke ambt kwijtgeraakt. Maar in Christus en door Christus kun je weer een profeet worden, zodat je Zijn zalving deelachtig wordt en dat je Zijn Naam gaat belijden. Want dat staat hier in Zondag 12: *'opdat ik Zijn Naam belijde.'* Dat heeft alles met het profeet-zijn te maken. Maar hoe getuig je nou van Christus? Hoe ga je nu Zijn Naam belijden?

Gemeente, dit is een uitdrukking die heel breed is. De Naam van Christus belijden doortrekt het hele christenleven, niet alleen op zondag, maar op alle dagen van de week, op alle plaatsen waar je komt en bent. Nee, dat betekent niet dat de ware christenen altijd lopen te preken. Want de prediking van het Woord is heel speciaal bestemd voor de dienaren van het Woord, die mogen op een hele bijzondere wijze Zijn Naam belijden in de verkondiging van het Evangelie, als profeten van de allerhoogste God. Maar dat neemt niet weg dat alle ware gelovigen, alle ware christenen, de Naam van Christus gaan belijden. Maar hoe dan? Misschien kent u wel die oude uitdrukking die vroeger nog weleens gebruikt werd – je hoort hem tegenwoordig niet zo veel meer –, dat een ware christen openbaar komt in gewaad, gepraat en gelaat. Nou, ik zal die woorden ook niet meer gebruiken, maar er zit natuurlijk wel een kern van waarheid in.

Want het gaat niet alleen om wat je zegt, maar ook hoe je je openbaart, hoe je doet en wat je zegt. Ja, ook concreet in het dragen van je kleding belijd je de Naam van Christus. Dat zijn we toch niet kwijtgeraakt, gemeente? Dat hoop ik tenminste. Dat je te midden van deze wereld je eerbaar kleedt, onderscheiden van de wereld, herkenbaar als een christen. Ja, dat je ook in je kleding laat zien dat de grote Schepper mannelijk en vrouwelijk geschapen heeft.

Maar als het gaat om je praten, je spreken op school, met je medestudenten, met je collega's, in de straat waar je woont, wat is dan je woordkeuze? Neem je de woorden van de wereld over, ook de vunzige woorden? Of spreek je anders? Valt het bij je collega's op dat je nooit vloekt, ook geen bastaardvloeken? Valt het op dat je nooit over iemand scheldt? Valt het op dat je altijd positief over een ander denkt en spreekt? En trouwens, hoe is je gedrag, je uitstraling, je mimiek, je non-verbale gedrag? Ook als je in gezelschap bent en er wordt iets gezegd waar je niet mee eens bent, wat is je uitstraling dan?

Voelt u wel, gemeente? Christen zijn is heel breed, gaat heel diep: Zijn Naam belijden. Ach, zegt een ware christen in ons midden: Hoe zal ik zo openbaar komen? Hoe zal ik zo als een profeet in deze wereld kunnen zijn? Hoe zal ik in alles, op alle terreinen van het leven, getuige van Christus kunnen zijn? Gemeente, dat kan nou alleen als je heel dicht bij het Woord van God leeft, en als je heel dicht bij de Heere Jezus leeft. Want hoe dichter je bij Hem leeft, hoe meer dat er ook onbewust wat van je uitstraalt in de wereld. De Heere heeft het ook Zelf gezegd: *Blijft in Mij, en Ik in u. Zonder Mij kunt gij niets doen*(Joh. 15:4a,5b) *.* Zonder Mij kun je Mijn Naam op alle terreinen van het leven niet belijden.

Dus het belijden van Christus' Naam, het getuigen van Hem, betreft in algemene zin het hele christenleven. Maar je kunt ook heel letterlijk met woorden Zijn Naam belijden. Hoe dan? Op drie manieren. Want als je Zijn Naam belijdt, gemeente, als een ware christen Zijn Naam gaat belijden, dan doe je dat altijd ten opzichte van een ander. De eerste persoon voor wie een ware christen leert om de Naam des Heeren te belijden, is God Zelf. Dat zijn die momenten dat je in de stilte bent, daar hoef je niemand bij te hebben. Dan wil je ook alleen zijn, zodat je een ogenblik alleen met God bent. En daar kennen Gods kinderen iets van. Die kennen momenten dat ze in de eenzaamheid gemeenschap met God hebben in Christus, die tere momenten dat er niets tussen ligt, en dat ze in die tere momenten heilige overdenkingen hebben van de Heere. Die overdenkingen zijn zoet, zo staat er in de Bijbel. En dan mag daar weleens iets van naar buiten komen, dat je in verwondering tot God zegt, ziende op de Zaligmaker van Wie je weten mag dat het je Zaligmaker is: *Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave.* Dat je voor het aangezicht van God mag belijden: ik mag geloven, *een Kind is voor mij geboren, een Zoon is aan mij gegeven.* Dat je het uit mag roepen, zo in de stilte voor Gods aangezicht: *Mijn Heere en mijn God.*

En weet u wat daar ook onder valt, onder het belijden van de Naam des Heeren, zo in de stilte voor Gods aangezicht? Als je tot Hem gaat als een rechteloze zondaar, als een mensenkind dat het geleerd heeft: Ik heb niets verdiend vanwege mijn zonde, ik heb nergens recht op. En toch kun je niet nalaten tot God te gaan om Hem te smeken om genade. Dan wil de Heilige Geest je leren te pleiten op datgene wat God geschonken heeft, om in de stilte op je knieën voor Gods aangezicht Zijn Naam zo te belijden, dat je pleit op de Naam van Christus, dat je mag pleiten op Zijn Persoon, dat je mag pleiten op Zijn werk, Zijn bloed en Zijn gehoorzaamheid. O, daarin mag je Zijn Naam belijden voor Gods aangezicht.

Dan het tweede: Je kunt ook momenten ontvangen van de Heere dat je Zijn Naam mag belijden voor het aangezicht van andere kinderen van God, andere christenen. Nee, dat moet zo'n christen maar niet zelf gaan doen, dat is gevaarlijk, en de praktijk leert het ook dat dat op een hoogmoedige manier kan zijn, om jezelf in het middelpunt te stellen. Nee, nee, dat bedoel ik niet. Ik bedoel die momenten dat je samen met andere ware christenen mag gaan getuigen wie God is, en wat Hij gedaan heeft aan je geest. Dat je bij tijden weleens met elkaar mag spreken over de wonderlijke leidingen en wegen die de Heere met de zondaar gaat. Zoals de Heere ook de mond van Zacharias opendeed toen Johannes geboren was en hij God ging loven, te midden van anderen die de Heere vrezen, zoals we aan het begin van de dienst hebben gezongen: *Komt, luistert toe, gij Godgezinden, gij die de HEERE van harte vreest; hoort, wat mijn God deed ondervinden, wat Hij gedaan heeft aan mijn geest.*

En weet u wat er dan weleens gebeurt? Er mag weleens herkenning zijn. Dan loop je misschien zelf met geestelijke dingen die je niet zo goed een naam kunt geven. Je komt in contact met een andere christen of christin, en die begint te getuigen over Gods werk in zijn of haar leven, en je vindt herkenning. Dan is het net alsof de harten samensmelten, en dan wordt die innerlijke band ervaren van de gemeenschap der heiligen. Het kan trouwens ook weleens gebeuren dat je nog niet zoveel geleerd hebt van de Heere, en dat je in gezelschap komt van kinderen van God. En dat daar een christin begint te getuigen van de zekerheid des geloofs, en hoe ze tot die zekerheid gekomen is.

Zelf moet je zeggen: Dat ken ik niet. En toch doet het wat met je, want je wordt jaloers op die christin die je hoort getuigen van de grote werken van de Heere. En wat doet dat dan in je leven? Je gaat ermee naar de binnenkamer, je gaat ermee tot God, en je gaat vragen: Heere, ik heb gehoord wat U allemaal kunt doen in het hart van een zondaar. Ik ben er jaloers op, Heere, ik mis het, zou U het ook mij willen geven? Kijk, daar heb je een tweede wijze van de Naam des Heeren belijden. Dan het derde, misschien is dat wel het moeilijkste. Om het in de wereld te doen, te midden van degenen die God niet vrezen, bijvoorbeeld in de kring van je gezin, in de kring van je familie, vrienden, collega's.

In de straat waar je woont, om dan te getuigen van die heerlijke Naam, Die onder de hemel gegeven is tot zaligheid. O, dan kan er weleens een verlangen in je zijn, als je te midden van allemaal mensen loopt, in zo'n grote stad als hier, en je ziet allemaal zielen op reis naar de eeuwigheid die Christus niet kennen. Als je de leegte om je heen ziet, waar je zelf zo mag weten wat een rijkdom het is om Hem te leren kennen en Hem te mogen kennen. Maar ach, er is zoveel mensenvrees. Dat er van die momenten zijn, dat je iets zei wat je beter niet had kunnen zeggen, en dat er momenten zijn dat je zweeg terwijl je wat had moeten zeggen. Of dat je niet goed weet hoe je het aan moet pakken.

En toch, toch wil de Heere, die grote Profeet in de hemel, je leren om ook te kunnen getuigen op bepaalde momenten voor mensen, die aan God noch gebod doen. En trouwens, wat heeft de Heere Jezus Zelf beloofd? *'Zo zult gij niet bezorgd zijn hoe of wat gij spreken zult; want het zal u in dezelve ure gegeven worden wat gij spreken zult'* (Matth. 10:19). Zie daar, gemeente, hoe je getuige kunt zijn als een ware christen. En daar wil ik nog één ding aan toevoegen. Als je zo mag getuigen voor andere mensen, ook mensen die de Heere niet kennen, zul je nooit vergeten dat de Heere heel weinig nodig heeft om een pijl af te schieten in het hart van die ander. En dat het getuigen van Christus nooit zonder vrucht zal zijn, daar staat de Heere Zelf voor in. Zo maakt Hij van Zijn kinderen kleine profeten.

Maar Hij gaat ook priesters van hen maken, en dat brengt ons bij onze derde gedachte:

3. Een ware christen is een dankoffer voor Christus.

In het paradijs was de mens nog een priester. Dat kwam openbaar in die vrijwillige liefde tot de Heere en de naasten. De mens gaf zich helemaal over aan de Heere, en met zelfopofferende liefde was hij geheel en al aan de Heere gewijd. Maar door de zondeval zijn we dat kwijtgeraakt. Toen is die neiging gekomen om God en onze naasten te haten. Maar als je nou bekeerd wordt, als je nou wederom geboren wordt, dan wordt het weer zo anders. Want dan komt er weer liefde tot de Heere en liefde tot je naasten. Dan ga je de dienst van de Heere hartelijk lief krijgen. En hoe verder de Heere je leidt en hoe meer onderwijs je mag krijgen, hoe dieper die liefde wordt ervaren.

Weet u wanneer dat met name gebeurt? Als je door het Woord van God onderwijs mag krijgen over het offer van Christus. Als dat alle waarde voor je gaat krijgen, omdat je erachter gekomen bent: ik ben een zondaar, ik kan mijn schuld voor God niet betalen. Als de Heere met mij zou doen wat ik verdiend heb, dan moet Hij mij voorbijgaan. Maar dat je vanuit het heilig Evangelie Christus leerde kennen, Die Zijn ziel tot een schuldoffer gesteld heeft. Maar niet alleen tot een schuldoffer om al je zonden weg te dragen en je schuld te betalen. Christus' offer was ook een dankoffer. En zo wil Hij Zijn kinderen leren een dankoffer te zijn, vanwege dat grote wonder wat Hij gedaan heeft aan het kruis van Golgotha.

Maar ja, wat is dat toch, een dankoffer? Dan komt een ware christen met zijn onmogelijkheden voor de dag. Dan moet een ware christen zeggen: Ik ben zo arm en zo schuldig in mijzelf om werkelijk dat dankoffer voor U te zijn, wat U zo waard bent. De ware christen komt er zo achter dat er zo weinig dankbaarheid is voor de grote verlossing, die ze gekregen hebben. En dat geeft dan opnieuw weer een verbroken en verslagen hart, om te zeggen: Heere, ik ben niet voor U die ik zijn moet. En als U van mij vraagt om een levend dankoffer te zijn, Heere, ik kom er alles in tekort.

En als je dat mag belijden voor God, ware christen in ons midden, met een gebroken geest en met een verslagen hart. En je laat de Heere in je hart kijken en je zegt: Heere, U weet hoe het op de bodem van mijn hart is, dat ik het zo graag anders zou willen, maar ik kom er zo in tekort. Als je zo op je knieën voor God mag komen met al je tekorten in dat dankoffer-zijn, je kunt het haast niet geloven, maar dat is voor God al een dankoffer. Wist je dat? Ik lees in Psalm 51:19: *'De offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God, niet verachten.'*

En als je dan daar vast loopt met dat dankoffer en je mag dat belijden, en je mag opnieuw roepen: O God, wees mij zondaar genadig. Heere, leid mij toch en wees mij genadig, zodat ik een waar dankoffer mag zijn. En als de Heere je dat hoort roepen, dan is dat voor God een dankoffer. Als je dan opnieuw die vergevende liefde van de Heere mag ervaren, met al je tekorten in de dankbaarheid, dan kan het niet anders of het klimt weer op uit je hart: *'Heere, ik wil U al mijn liefde waardig schatten, wijl Gij mijn rechterhand wou vatten.'* Dat is een levend dankoffer, dat bedoelt de leerling hier.

Maar hoe komt dat dan openbaar? Nou, we gaan er even wat dieper op in. Een levend dankoffer voor Christus, wat is dat? Dan gaan we even terug naar de vorige vraag. Daar ging het over Christus: *'Waarom is Hij Christus, dat is, een Gezalfde, genaamd?'* Dan sla ik dat stukje over het Profeet-zijn even over, en dan kom ik bij dat stukje: *'En tot onze enige Hogepriester, Die ons met de enige offerande Zijns lichaams verlost heeft, en voor ons met Zijn voorbidding steeds tussentreedt bij den Vader.'* Hier lees ik twee dingen die de Heere Jezus als Priester doet: Hij offert en Hij bidt. Nou, die twee dingen gaat een ware christen leren als je Zijn zalving deelachtig wordt.

Ja, maar dominee, wat betekent het dan dat een ware christen gaat offeren? Wat gebeurde er bij een offer, jongens en meisjes? Nou, dan werd er een lammetje geslacht, en het werd op het brandofferaltaar neergelegd en dat brandde. Dus dat lammetje werd helemaal verbrand. En zo moet er ook in het leven van een ware christen wat verbrand worden. En daar hebt u gelijk de link met vanmorgen. Wat moet er in uw leven verbrand worden? Wat moet er in jouw leven verbrand worden? Je zonden, je oude verdorven vlees, je oude mens, je eigen ik. En dat hoort bij het offeren. Dat gaat ook gebeuren in de waarachtige bekering. Je oude mens gaat sterven, dat is het offer.

Daar krijg je jezelf voor over, om werkelijk te sterven aan je hoogmoed, aan je zonden, aan je wereldse gezindheid. En dat offer gaat gepaard met een verbroken en verslagen hart en met een hartelijk leedwezen, zo staat er in Zondag 33. En dat offer is God aangenaam, dat zou God niet verachten.

Maar tegelijkertijd gebeurt er nog wat. Er wordt niet alleen wat verbrand, maar er komt ook iets nieuws openbaar, en dat is de opstanding van de nieuwe mens. Dat is de levende dankbaarheid voor Gods aangezicht. En dat kost wat, dat kost strijd, dat kost een offer om anders te zijn in deze wereld. Begrijpt u het woordje 'offer' in het leven van een ware christen?

Begeert u dat, gemeente? Heb je jezelf er nou helemaal voor over om een ware christen te zijn, ook al kost het misschien je naam. Al kost het misschien je geld. Al kost het misschien je positie. Al moet je daarbij verdrukking ondergaan of zelfs vervolging, zoals dat in deze wereld plaatsvindt om een levend offer te mogen zijn, omdat God het zo waard is? Daar wordt de kerk toe opgeroepen, en Paulus zegt in Romeinen 12:1: *'Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige, Gode welbehagelijke offerande, hetwelk is uw redelijke godsdienst.'*

Dat is tot eer van God, een offer brengen. Dat was het eerste wat de Heere Jezus deed, en Zijn kinderen gaan het leren. Maar wat was het tweede ook alweer? Hij bidt. En dat gaat de Heere Zijn kinderen ook leren. Niet alleen het bidden voor jezelf, maar de ware christenen worden voorbidders. Zoals ik dat lees in Joël 2:17, waar de priesters wenen bij het altaar in de tempel en voorbeden doen voor het volk: *'Spaar Uw volk, o HEERE, en geef Uw erfenis niet over tot een smaadheid.'*

Mag u een voorbidder zijn? Mag jij een voorbidder zijn? Dat hoort bij het ware christenleven. Een voorbidder in je gezin. Een voorbidder in de kring van de gemeente. Om te bidden voor die jongen, voor dat meisje, voor die vrouw, voor die man in nood. Maar ook tot God gaan als het gaat om het belijden van de zonden, de collectieve zonden van land en volk. Om een voorbidder voor de Heere te zijn, en niet te kunnen rusten voordat je jongen tot bekering gekomen is, voordat je meisje tot bekering gekomen is, je man of je vrouw.

Zijn hier in het midden van de gemeente voorbidders die God aanlopen als een waterstroom? Of de Heere in het midden van de gemeente, in het midden van de kerken, een opleving wil geven? Zo wil de Heere geestelijke priesters maken, door voorbidding voor een ander. En wat is het een wonder, als dat in het midden van een gemeente mag plaatsvinden. Dan hoor ik de Heere zeggen in Zijn Woord: *'Wederom zeg Ik u, indien er twee van u samenstemmen op de aarde over enige zaak die zij zouden mogen begeren, dat die hun zal geschieden van Mijn Vader, Die in de hemelen is'* (Matth. 18:19).

Mag ik het eens heel concreet maken, gemeente? Al zouden hier in het midden van de gemeente twee ware christenen zijn, die met een opgebonden nood tot de troon der genade gaan om een opleving in de gemeente, dan zal het gebeuren. Of een opleving in Nederland, dan zal het gebeuren. Indien er twee over een zaak samenstemmen, dan zal het hun geschieden van Mijn Vader, Die in de hemelen is. Hoe ver strekt het christen-zijn! We gaan naar onze laatste gedachte.

4. Een strijder voor Christus.
Dat heeft alles te maken met het Koninklijke ambt van Christus. En dat gaat Hij ook toepassen in het leven van de ware christenen, zodat zij gaan strijden. Want daar gaat het over aan het einde van dit antwoord in Zondag 12: *'En met een vrij en goed geweten in dit leven tegen de zonde en de duivel strijden.'* Het kan ook niet anders, gemeente, want hier op aarde is de hemel nog niet. In de hemel zijn geen vijanden meer, in de hemel is geen strijd meer, maar hier op aarde wel. Want overal zitten de doodsvijanden. Hier worden er twee genoemd: De zonde en de duivel. En verderop in de Catechismus komen we ook de wereld nog tegen.

Weet u, de ware christenen worden christenstrijders. En die moeten inderdaad voorwaarts gaan om te strijden tegen de doodsvijanden. Hoe moeten ze dat doen? Hoe vindt dat plaats? Nou, zegt de leerling: *'met een vrije en goede consciëntie'.* Ik zal dat even uitleggen wat dat betekent, ook voor jullie, kinderen en jongelui. 'Consciëntie' vertalen wij soms een beetje te snel met 'geweten'. Dat mag op zich wel, want wij gebruiken dat woord. Maar het woord 'consciëntie' laat nog meer zien, wat het eigenlijk zeggen wil. Want als we dit woordje even uit elkaar trekken, dan krijg je twee woorden: 'con' en 'sciëntie'. 'Con' betekent: met, en 'sciëntie' heeft met wetenschap te maken. Letterlijk vertaald betekent 'consciëntie': met medeweten van. Dus als een ware christenstrijder strijdt, doet hij dat met een goed en vrij geweten. Dat wil zeggen: God weet ervan, en ik weet ervan. Van de strijd die ik moet voeren.

En hoe doet zo'n ware christen dat dan? Hij doet dat met een vrij geweten. Dat betekent dat hier een christen aan het woord is, die door de Heilige Geest een aanklagend geweten heeft gekregen. Dat geweten klaagde hem aan dat hij tegen al Gods geboden gezondigd had. En toen is de Heere Jezus gekomen, en Die heeft – met eerbied gesproken – Zijn bloed laten stromen in dat aanklagend geweten en in dat schuldige hart. Toen werd de zonde weggewassen. Toen werd hij vrij in zijn geweten en vrij van de vloek van de wet. En ontving hij vergeving der zonden. Dat is een vrij geweten.

En het woordje 'goed'? Een goed geweten wil zeggen: Hier is een mensenkind die eerlijk en oprecht gemaakt is, die weet hoe erg de zonde is en die niet meer zondigen wil. En toch te strijden heeft met de zonde, de duivel en de wereld. En dat weet hij zelf, en dat weet God. En met dat vrije en goede geweten strijdt hij tegen de doodsvijanden. Want van de zonde heeft hij een afkeer gekregen, de zonde haat hij, de duivel haat hij.

Zijn vuile vlees haat hij. Van de wereld met alle zonden moet hij niets meer hebben. En met een vrije en goede consciëntie moet hij leren te strijden tegen de vijanden. Maar hoe dan? Want die vijanden zijn zó sterk. En als het dan gaat om die ergste vijand, die je altijd met je meedraagt, dat zijn die zonden, die overgebleven zonden in je lichaam, dan zegt Paulus: *'Als ik het goede wil doen, dat het kwade mij bijligt'* (Rom. 7b). Hoe moet dat toch? Hoe krijg ik de zonden er nou onder waarmee ik nog loop? Ik moet eerder zeggen: ik krijg ze er niet onder, ik krijg die zonden niet gedood, ik ben een ellendig mens, ik kan alleen maar uitroepen: *Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?* (Rom. 7:24).

En toch kan het. En als je nou zo'n last hebt van die overgebleven zonden, ware christen in ons midden. En je kunt er niet tegen strijden, je voelt je zo zwak. Dan ga ik je de weg wijzen waar je heen moet met die zonden, die nog zo overgebleven zijn in je vlees. Weet je waar je dan naartoe moet? Naar het kruis van Golgotha, om daar aan de voet van het kruis je zonden te overdenken. En op te mogen zien tot de gekruisigde Christus, Die ook mijn overgebleven zonden aan het kruis genageld en gedood heeft, om daar te bedelen: Heere Jezus, op het kruis hebt U al mijn zonden gedood, maar ze zijn nog zo levend in mijn lichaam, zou U ze ook in mijn lichaam willen doden? Geef mij toch gedachten over het kruis van Christus, vervul mijn hart toch met het lijden en sterven van U, want dat doet mij bewaren voor de zonden. Want als ik zie, Heere Jezus, wat het U gekost heeft om mij van mijn zonden te verlossen, zou ik nooit meer willen zondigen. Daar heb je het geheim. Daar kun je strijden tegen de zonden: aan de voet van het kruis.

Hoe zit het dan met die buitenlandse vijanden? De duivel die van buiten op mij afkomt en de wereld met al haar verleidingen? Hoe moet je daar nou tegen strijden als een ware christen? Dan moet je eens even op Koning Jezus letten, wat Die beschikbaar gesteld heeft voor alle ware christenen. Hij heeft een complete wapenrusting om je daarmee uit- en toe te rusten, om te strijden tegen de duivel en de wereld. En als je zo met de duivel te doen hebt, en als je zo met de wereld te doen hebt, vlucht dan tot de Heere Jezus met Efeze 6. Ga met het Woord tot die almachtige Koning, Die gezegd heeft: *'Doet aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt staan tegen de listige omleidingen des duivels'* (Efeze 6:11).

Dan wil de Heere je met het Woord, in afhankelijkheid van de Koning, ook leren strijden tegen de duivel. Dan gaat Hij je leren om het zwaard te hanteren, dat is het Woord van God. Dat deed de Heere Jezus Zelf toch ook in de woestijn? Hoe heeft Hij de duivel van Zich afgeslagen? Met het zwaard van Gods Woord. Daarom, als de duivel je aanvecht en de duivel komt op je af en je voelt je zwakheid, vlucht dan met het Woord tot de Koning. Ga de duivel maar slaan met het Woord, geef hem maar klappen met dat zwaard van het Woord. Daar kan hij niet tegen, en dan zal Koning Jezus ervoor zorgen dat hij weer moet vluchten.

En als het zo heftig wordt dat je er werkelijk niet meer tegen kunt, dan zegt de Heere Jezus: Ik heb een schild voor je, dat is het schild des geloofs, daar mag je achter vluchten. Dat ben Ik Zelf, Ik geef je het borstwapen der gerechtigheid, dat wil zeggen: schuil maar achter Mij, onder Mijn vleugelen, want daar kunnen de pijlen van de duivel niet komen. Ziet u wel dat alle dingen gereed zijn voor het hele christenleven, tot de strijd toe? Een complete wapenrusting. Nee, dan weten wij zelf ook niet hoe je daarmee om moet gaan, maar Hij is de grote Commandant, Die het Zijn geestelijke soldaten wil leren.

Daarom komen de ware christenstrijders op de kazerne van de grote Koning om daar te leren. Elke keer weer te leren om die wapenrusting ter hand te nemen en om te kijken. Hoe gebruikte mijn Koning het zwaard van Gods Woord? Zo zal ik het ook moeten doen. Zo gaan ze de strijd in en de strijd door, die ware christenstrijders, totdat de dag aanbreekt en de strijd voor eeuwig voorbij is.

En daar eindigt de leerling ook mee. Want het blijft niet de strijdende kerk. Het wordt eenmaal de triomferende kerk. En dan wordt er gezegd: *'Om hiernamaals in de eeuwige heerlijkheid eeuwig met Hem, de grote Koning, over alle schepselen te mogen regeren.'* Dat is de toekomst die klaarligt voor al Gods kinderen. Daarom, ware christen in de strijd, houd moed. De Koning gaat voorop en je zult niet omkomen in de strijd. En na de strijd, na de verdrukking die slechts tien dagen duurt, wacht de eeuwige overwinning, wacht de eeuwige rust. Want er blijft een rust over voor het volk van God. Amen.

Zingen: Psalm 60:7:
Geef Gij ons hulp in tegenheên;
Bij U is raad, bij U alleen;
't Is vrucht'loos, waar men zich mee vleit,
Want 's mensen heil is ijdelheid.
Wij zullen dapp're heldendaân
In God verrichten; hoe 't moog' gaan,
Hij, die van ons wordt aangebeden,
Zal onze weêrpartij vertreden.

Dankgebed.

Zingen: Psalm 89:12:
"Gij," zal hij zeggen, "zijt mijn Vader en mijn God,
De rotssteen van mijn heil". "'k Zal hem ook stellen tot
Een eerstgeboren Zoon, door al zijn broeders t' eren;
Als koning zal hij zelf de koningen regeren;
Mijn goedertierenheid zijn rijkstroon eeuwig stijven,
En Mijn gemaakt verbond met hem bestendig blijven."

Zegenbede.